

и литналъ кѣмъ дома на Шушу-Мушу, да види истина ли е това, що разказа пѣтелтъ. Кацналъ на прозореца, дето лежала болната.

— Боже, Боже, какво да правя! — охкала болната. — Какво ще стане сега съ моя Шушу-Мушу! Лошо момче излѣзе той, ама нали ми е синъ, обичамъ си го.

Върналъ се малкиятъ косъ въ гората. Разбудилъ всичкитѣ си другари.

— Скоро, — рекълъ той, — докато не се е съмнало, да занесемъ Шушу-Мушу при Бѣлия изворъ.

— Защо? — попитали другитѣ косове.

— После ще видите.

Грабнали косоветѣ мрежата съ Шушу-Мушу.

— Сега ще ме убиятъ, — помислилъ си той.

Но те го завели при Бѣлия изворъ. Дали му една орѣхова черупка.

— Напѣлни я, — извикалъ му малкиятъ косъ. — Ще я носишъ на майка си.

Шушу-Мушу не повѣрвалъ на ушитѣ си. Напѣлнилъ черупката. Грабнали го косоветѣ и, преди да изгрѣе слънцето, занесли го при майка му. Като го видѣла, тя заплакала отъ радостъ. Изпила черупката съ бѣлата вода и веднага оздравѣла.

А малкиятъ косъ рекълъ на другаритѣ си:

— Сега да бѣгаме. Дожалѣ ми за майка му, но той, какъвто е, сега ще ни избие.

И всичкитѣ косове избѣгали отъ гората. Не се чувало вече ни пѣсенъ, ни гласъ. Занѣмѣло наоколо. Но Шушу-Мушу видѣлъ каква голѣма добрина му направили косоветѣ и много се засрамилъ. Написалъ той едно писмо, закачилъ го на шията на пѣтела и го пратилъ при косоветѣ.

Когато косоветѣ отворили писмото, заскачали отъ радостъ. Шушу-Мушу ги молѣлъ да му простятъ за лоша-винитѣ и ги викалъ на гости.

Славна гощавка станала. Отъ тогава малкиятъ косъ и Шушу-Мушу живѣятъ нераздѣлно.

Емилъ Кораловъ

